

ข้อแนะนำที่ 202 – ข้อแนะนำด้วยงานความคุ้มครองทางสังคม
ข้อแนะนำเกี่ยวกับงานความคุ้มครองทางสังคมของชาติ
รับรองในการประชุมขององค์การแรงงานระหว่างประเทศสมัยที่ 101
(14 มิถุนายน ค.ศ. 2012)

บทนำ

- ที่ประชุมใหญ่สามัญประจำปีขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ
- ซึ่งคณะประสานงานของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศได้จัดประชุมกันขึ้น ณ นครเจนีวาในการประชุมสมัยที่ 101 เมื่อวันที่ 30 พ.ค. 2012 และ
- โดยยืนยันว่าสิทธิในความมั่นคงทางสังคมเป็นสิทธิมนุษยชน และ
- โดยยอมรับว่าสิทธิในความมั่นคงทางสังคมเกิดขึ้นพร้อมกับการส่งเสริมการมีงานทำ เศรษฐกิจและความจำเป็นทางสังคมเพื่อการพัฒนาและความก้าวหน้า และ
- โดยระลึกว่าความมั่นคงทางสังคมเป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันและขจัดความยากจน ความไม่เท่าเทียมกัน การกีดกันทางสังคมและความไม่มั่นคงทางสังคม เป็นเครื่องมือในการส่งเสริมโอกาสแห่งความเท่าเทียมกัน มิติหญิงชายและความเท่าเทียมกันทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ และการสนับสนุนการถ่ายโอนจากการจ้างงานนอกระบบสู่การจ้างงานในระบบ
- โดยพิจารณาว่าความมั่นคงทางสังคมเป็นการลงทุนเพื่อประชาชน ซึ่งให้อำนาจแก่พวกเขาในการปรับตัวให้เข้ากับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ และการเปลี่ยนแปลงในตลาดแรงงานและโดยพิจารณาว่า ระบบความมั่นคงทางสังคมเป็นสิ่งที่สร้างเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและสังคมโดยอัตโนมัติ ช่วยกระตุ้นให้เกิดการวิเคราะห์อุปสงค์มวลรวมในช่วงเวลาวิกฤติ และช่วยสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงสู่เศรษฐกิจที่มีความยั่งยืนมากขึ้น และ
- โดยพิจารณาว่าการจัดลำดับความสำคัญของนโยบายให้มุ่งสู่การเติบโตในระยะยาวอย่างยั่งยืนโดยการนำการบูรณาการทางสังคมมาเป็นเครื่องมือขจัดความยากจนขั้นแค้น (extreme poverty) และลดความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมตลอดจนข้อแตกต่างภายในและระหว่างภูมิภาค และ
- โดยระลึกว่าการถ่ายโอนสู่การจ้างงานในระบบและการจัดตั้งระบบความมั่นคงทางสังคมที่ยั่งยืนเป็นสิ่งที่ต้องร่วมกันสนับสนุน และ
- โดยระลึกถึงปฏิญญาแห่งฟีลาเดลเฟีย ที่ยอมรับข้อผูกพันอย่างมั่นคงขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในการสนับสนุนให้ "บรรลุถึงมาตรการขยายความคุ้มครองความมั่นคงทางสังคม เพื่อให้ประชาชนได้รับความคุ้มครองรายได้ขั้นพื้นฐาน และได้รับการรักษาพยาบาลทั่วถึงตามความจำเป็น" และ
- โดยพิจารณาถึงปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะมาตรา 22 และ 25 และบทบัญญัติว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม โดยเฉพาะมาตราที่ 9, 11 และ 12 และ
- โดยพิจารณามาตรฐานกับความมั่นคงทางสังคมของ ILO โดยเฉพาะอนุสัญญาฉบับที่ 102 ว่าด้วยมาตรฐานขั้นต่ำของความมั่นคงทางสังคม, 1952 ข้อแนะนำที่ 67 ว่าด้วยความมั่นคงทางรายได้ และข้อแนะนำที่ 69 ว่าด้วยการรักษาพยาบาล 1944 และ โดยระลึกว่ามาตรฐานเหล่านี้ยังคงมีความเกี่ยวข้องและเป็นหลักฐานอ้างอิงที่สำคัญสำหรับระบบความมั่นคงทางสังคม

- โดยระลึกถึงปฏิญญาของ ILO ว่าด้วยความยุติธรรมทางสังคมเพื่อโลกาภิวัตน์ที่เป็นธรรมซึ่งระบุว่า “การยอมรับภาระผูกพันและความพยายามของประเทศสมาชิกและองค์กรในการปฏิบัติตามข้อบังคับในอนุสัญญาของ ILO รวมทั้งที่กำหนดในมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ ตลอดจนการบรรจุกิจการจ้างงานอย่างเต็มที่ โดยเป็นงานที่มีคุณค่าไว้ในนโยบายทางสังคมและเศรษฐกิจ โดยให้มีพื้นฐานของ...(ii) การพัฒนาและส่งเสริมมาตรการของความคุ้มครองทางสังคม... ซึ่งยั่งยืนและสามารถปรับเข้ากับสถานการณ์ของแต่ละประเทศ รวมถึง “การขยายความคุ้มครองทางสังคมแก่ประชาชนทุกคน” และ
- โดยพิจารณาถึงข้อมติและข้อสรุปเกี่ยวกับผลการอภิปรายด้านความคุ้มครองทางสังคม(มั่นคงทางสังคม) ที่รับรองในการประชุมใหญ่สามัญประจำปีขององค์การแรงงานระหว่างประเทศครั้งที่ 100 (ค.ศ. 2011) ซึ่งตระหนักถึงความจำเป็นของข้อแนะที่สนับสนุนมาตรฐานด้านความมั่นคงทางสังคมของ ILO และให้คำแนะนำแก่ประเทศสมาชิกในการสร้างฐานความคุ้มครองทางสังคมที่ปรับให้เหมาะสมกับสถานการณ์ของแต่ละประเทศและระดับการพัฒนาในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของระบบความมั่นคงทางสังคมที่คุ้มครองทั่วถึง และ
- โดยได้ตกลงรับข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับฐานความคุ้มครองทางสังคมซึ่งเป็นเรื่องที่อยู่ในระเบียบวาระของสมัยประชุม และ
- โดยได้กำหนดให้ข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปแบบของข้อแนะ
- จึงรับรองข้อแนะต่อไปนี้ ซึ่งเรียกว่าข้อแนะว่าด้วยฐานความคุ้มครองทางสังคม ค.ศ. 2012 เมื่อวันที่สิบสี่ของเดือนมิถุนายนของปีคริสต์ศักราชสองพันสิบสอง

I. วัตถุประสงค์ ขอบเขต และหลักการ

1. ข้อแนะนี้ให้คำแนะนำแก่สมาชิกเพื่อให้ :
 - (a) จัดตั้งและคงไว้ซึ่งฐานความคุ้มครองทางสังคมในฐานะที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของระบบความมั่นคงทางสังคมแห่งชาติ และ
 - (b) นำฐานความคุ้มครองทางสังคมมาปฏิบัติภายในกลยุทธการขยายความคุ้มครองทางสังคม ซึ่งรับประกันการให้ความคุ้มครองในระดับที่สูงกว่า ดีกว่า แก่ประชาชนที่มีจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยใช้แนวทางมาตรฐานความมั่นคงทางสังคมของ ILO
2. เพื่อวัตถุประสงค์ของข้อแนะนี้ ฐานความคุ้มครองทางสังคมจะกำหนดไว้เป็นการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นพื้นฐานในระดับชาติซึ่งจะรับประกันความคุ้มครองที่มุ่งป้องกันหรือบรรเทาความยากจน ความด้อยโอกาส และการกีดกันทางสังคม
3. โดยระลึกถึงความรับผิดชอบเบื้องต้นโดยรวมของรัฐในการทำให้ข้อแนะนี้มีผลใช้บังคับให้ประเทศสมาชิก ปฏิบัติตามหลักการต่อไปนี้
 - (a) การคุ้มครองอย่างทั่วถึงบนพื้นฐานของความเป็นปึกแผ่นทางสังคม
 - (b) การเกิดสิทธิรับสิทธิประโยชน์ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายแห่งชาติ
 - (c) การกำหนดสิทธิประโยชน์ที่เพียงพอและชัดเจน
 - (d) การไม่เลือกปฏิบัติ การเท่าเทียมกันของมิติหญิงชายและการตอบสนองต่อความต้องการ
 - (e) การบูรณาการทางสังคมรวมถึงบุคคลในเศรษฐกิจนอกระบบ
 - (f) การยอมรับนับถือสิทธิและศักดิ์ศรีของบุคคลที่อยู่ในข่ายความคุ้มครองของการรับประกันด้านความมั่นคงทางสังคม
 - (g) การตระหนักถึงความเสี่ยงถึงความก้าวหน้า รวมถึงการกำหนดเป้าหมายและกรอบเวลา
 - (h) ความมั่นคงในการบริหารการเงิน ซึ่งจะต้องแสวงหาหนทางในการบรรลุถึงดุลยภาพสูงสุดระหว่างความรับผิดชอบและผลประโยชน์ของบุคคลที่จ่ายเงินสนับสนุนและรับสิทธิประโยชน์จากโครงการความมั่นคงทางสังคม

- (i) การพิจารณากลวิธีและวิธีดำเนินงานที่หลากหลาย ประกอบด้วย กลไกทางการเงินและระบบการให้สิทธิประโยชน์
- (j) การบริหารจัดการทางการเงินที่เหมาะสม โปร่งใส และได้ผล
- (k) ความยั่งยืนทางเศรษฐกิจและการเงิน โดยคำนึงถึงความเป็นธรรมและความเท่าเทียมกันทางสังคม
- (l) ความสอดคล้องกับนโยบายการมีงานทำ เศรษฐกิจและสังคม
- (m) ความสอดคล้องระหว่างสถาบันที่รับผิดชอบในความคุ้มครองทางสังคม
- (n) การบริการสาธารณะที่มีคุณภาพสูง สามารถส่งเสริมความคุ้มครองในระบบความมั่นคงทางสังคม
- (o) วิธีการอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ที่มีคุณภาพ ประชาชนสามารถเข้าถึงได้
- (p) การกำกับดูแลการดำเนินงานอย่างสม่ำเสมอและมีการประเมินผลอย่างเป็นระยะ ๆ
- (q) ให้การยอมรับการเจรจาต่อรองร่วมและเสรีภาพในการสมาคม สำหรับคนงานทุกคนอย่างเต็มที่
- (r) การมีส่วนร่วมของระบบไตรภาคีโดยมีผู้แทนองค์กรนายจ้าง องค์กรลูกจ้าง และการหารือกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง และองค์กรที่เป็นผู้แทนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง

II. ฐานความคุ้มครองทางสังคมระดับชาติ

4. ให้ประเทศสมาชิกจัดตั้งและคงไว้ซึ่งฐานความคุ้มครองทางสังคมตามสถานการณ์ของแต่ละประเทศประกอบด้วยการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นต่ำ ผู้รับประกันควรรับประกันความคุ้มครองขั้นต่ำตลอดวงจรชีวิต บุคคลที่มีความจำเป็นต้องสามารถเข้าถึงการรักษาพยาบาลที่จำเป็นและควรรับประกันรายได้ขั้นพื้นฐาน พร้อมทั้งการเข้าถึงสินค้าและบริการที่จำเป็นในระดับชาติ
5. ฐานการคุ้มครองทางสังคมที่ระบุในข้อ 4 ควรประกอบด้วยอย่างน้อยที่สุด การรับประกันความมั่นคงขั้นพื้นฐาน ดังนี้
 - (a) การเข้าถึงสินค้าและบริการตามที่กำหนดไว้ในระดับชาติ การรักษาพยาบาลที่จำเป็น รวมถึงการคลอดบุตรที่เป็นไปตามเกณฑ์ของความสามารถในการจัดให้มีบริการ ความสามารถในการเข้าถึง การได้รับการยอมรับ และคุณภาพของบริการ
 - (b) ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานสำหรับเด็ก อย่างน้อยที่สุดขั้นต่ำตามที่กำหนดไว้ในระดับชาติ การเข้าถึงโภชนาการ การศึกษา การดูแลสุขภาพและสินค้าและบริการที่จำเป็น
 - (c) ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานสำหรับบุคคลที่อยู่ในวัยทำงานอย่างน้อยที่สุดขั้นต่ำตามที่กำหนดไว้ในระดับชาติ การมีรายได้เพียงพอ โดยเฉพาะในกรณีที่เจ็บป่วย ว่างงาน คลอดบุตร และพิการ และ
 - (d) ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานสำหรับผู้สูงอายุ อย่างน้อยที่สุดขั้นต่ำตามที่กำหนดไว้ในระดับชาติ
6. ตามข้อผูกพันระหว่างประเทศที่มีอยู่ ประเทศสมาชิกควรรับประกันความมั่นคงทางสังคมบนพื้นฐานตามที่ระบุไว้ในข้อแนะนี้ อย่างน้อยที่สุดแก่ประชากรทุกคนและเด็ก ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายและระเบียบกฎเกณฑ์ของแต่ละประเทศ
7. ให้กำหนดการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นพื้นฐานไว้ในกฎหมาย และระเบียบกฎเกณฑ์แห่งชาติ ให้กำหนดขอบเขต เงื่อนไขการเกิดสิทธิและประโยชน์ทดแทน เพื่อให้มีผลบังคับใช้ ให้มีการกำหนดวิธีการรับเรื่องร้องทุกข์และอุทธรณ์อย่างโปร่งใส มีประสิทธิภาพ เข้าใจง่าย รวดเร็ว เข้าถึงได้ และไม่สิ้นเปลืองค่าใช้จ่าย การเข้าถึงการร้องทุกข์และการอุทธรณ์ควรไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย ควรมีการจัดตั้งระบบที่ส่งเสริมการปฏิบัติตามกรอบกฎหมายแห่งชาติ
8. เมื่อมีการกำหนดผู้รับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นพื้นฐานประเทศสมาชิก ควรพิจารณาประเด็นต่อไปนี้

- (a) บุคคลที่จำเป็นต้องได้รับการรักษาพยาบาลไม่ควรต้องประสบกับความยากลำบาก และความเสี่ยงต่อความยากจนเพิ่มขึ้น อันเป็นผลมาจากค่าใช้จ่ายในการเข้าถึงการรักษาพยาบาลที่จำเป็นควรมีบริการดูแลคร่ำครวก่อนคลอดและหลังคลอดสำหรับผู้ด้อยโอกาสที่สุด
 - (b) ควรให้ความมั่นคงทางรายได้ขั้นพื้นฐานเป็นเครื่องมือในการดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี ระดับรายได้ขั้นต่ำของชาติ ผลตอบสนองต่อค่านิยมทางการเงินในเรื่องของสินค้าและบริการ รวมทั้งเส้นแบ่งความยากจนของชาติ การกำหนดระดับรายได้เพื่อความช่วยเหลือทางสังคม หรือ ระดับการเปรียบเทียบอื่น ๆ ที่กำหนดโดยกฎหมายแห่งชาติหรือระเบียบปฏิบัติซึ่งอาจนำมาพิจารณาเป็นข้อแตกต่างระดับภูมิภาค
 - (c) ควรมีการทบทวนระดับการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นพื้นฐานอย่างสม่ำเสมอ ด้วยวิธีการที่โปร่งใสตามที่กำหนดในกฎหมายระดับชาติ ระเบียบ หลักเกณฑ์ หรือข้อปฏิบัติตามความเหมาะสม และ
 - (d) ในการกำหนดและทบทวนระดับของการรับประกันเหล่านี้ ควรรับประกันการมีส่วนร่วมในระบบไตรภาคี ประกอบด้วยผู้แทนองค์กรนายจ้าง องค์กรลูกจ้าง และการหารือกับองค์กรที่เกี่ยวข้อง และองค์กรที่เป็นผู้แทนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
- 9.
- (1) ในการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นพื้นฐาน ประเทศสมาชิกควรพิจารณาวิธีการที่แตกต่างกันออกไป โดยคำนึงถึงการดำเนินโครงการในบริบทของประเทศ เพื่อให้มีสิทธิประโยชน์แบบผสมผสานที่มีประสิทธิภาพประสิทธิผลสูงสุด
 - (2) สิทธิประโยชน์อาจประกอบด้วยประโยชน์ทดแทนกรณีสงเคราะห์บุตรและครอบครัว กรณีเจ็บป่วยและรักษาพยาบาล กรณีคลอดบุตร กรณีพิการ(ทุพพลภาพ) กรณีชราภาพ กรณีผู้
อยู่ในอุปการะ กรณีว่างงานและประกันการมีงานทำ และกรณีประสบอันตรายจากการทำงาน รวมทั้งสิทธิประโยชน์ทางสังคมอื่น ๆ ที่เป็นตัวเงิน(in cash) หรือสิ่งของ (in kind)
 - (3) โครงการที่ให้สิทธิประโยชน์ดังกล่าวอาจประกอบด้วยโครงการคุ้มครองประชาชนทุกคน โครงการประกันสังคม โครงการช่วยเหลือทางสังคม (สังคมสงเคราะห์) โครงการลดภาษี โครงการจ้างงานสาธารณะ และโครงการสนับสนุนการมีงานทำอื่น ๆ
10. ในการออกแบบและดำเนินงานฐานความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติ ประเทศสมาชิกควรจะ
- (a) เชื่อมโยงมาตรการเชิงรุกในเรื่องของการป้องกัน ส่งเสริม บริการทางสังคมและสิทธิประโยชน์
 - (b) ส่งเสริม กิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีผลิตภาพและการจ้างงานในระบบโดยพิจารณานโยบายที่มีการให้สินเชื่อของรัฐบาล การตรวจแรงงาน นโยบายตลาดแรงงานและการจูงใจด้านภาษี และส่งเสริมการศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพ ทักษะ และความสามารถในการมีงานทำ และ
 - (c) สร้างความมั่นใจว่ามีความเชื่อมโยงกับนโยบายอื่น ๆ ที่ส่งเสริมการจ้างงานในระบบ การกระจายรายได้ การศึกษา การรู้หนังสือ การฝึกอบรมวิชาชีพ ทักษะและความสามารถในการมีงานทำ และส่งเสริมการมีงานที่มั่นคง การประกอบกิจการและสถานประกอบการที่ยั่งยืนในกรอบงานของงานที่มีคุณค่า
- 11.
- (1) ประเทศสมาชิกควรพิจารณาการใช้วิธีการที่หลากหลาย ในการระดมทรัพยากรที่จำเป็นเพื่อรับประกันความยั่งยืนทางเศรษฐกิจและการเงินของฐานความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติ โดยพิจารณาความสามารถในการจ่ายเงินสมทบของกลุ่มประชากรที่แตกต่างกัน วิธีการเช่นนี้ อาจประกอบด้วยการบังคับใช้ข้อผูกพันด้านการจ่ายภาษีและเงินสมทบอย่างมีประสิทธิภาพด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือวิธีการผสมผสาน จัดลำดับความจำเป็นในการใช้จ่ายเสียใหม่หรือใช้ฐานภาษีแบบก้าวหน้าให้ครอบคลุมมากขึ้นและเพียงพอใช้จ่าย
 - (2) ในการใช้วิธีการดังกล่าว ประเทศสมาชิกควรพิจารณาความจำเป็นที่ต้องออกมาตรการป้องกันการฉ้อโกง การหลีกเลี่ยงภาษี และการไม่จ่ายเงินสมทบ

12. ฐานความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติ ควรบริหารจัดการทางการเงินโดยใช้ทรัพยากรของประเทศ ประเทศสมาชิกที่ความสามารถทางเศรษฐกิจและการเงินการคลังไม่เพียงพอต่อการรับประกันโครงการ อาจแสวงหาความร่วมมือระหว่างประเทศและสนับสนุนความร่วมมือดังกล่าวจนสุดความสามารถของงาน

III. กลยุทธ์แห่งชาติในการขยายความคุ้มครองความมั่นคงทางสังคม

- 13.
- (1) ประเทศสมาชิกควรกำหนดและดำเนินการกลยุทธ์แห่งชาติในการขยายความคุ้มครองทางสังคมบนพื้นฐานของการหารือระดับชาติ โดยการเจรจาทางสังคมและการมีส่วนร่วมในสังคม กลยุทธ์ระดับชาติควร :
 - (a) ให้ความสำคัญการดำเนินงานด้านฐานความคุ้มครองทางสังคมในระดับต้น ๆ เสมือนหนึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของประเทศที่ไม่มีการรับประกันความมั่นคงทางสังคมขั้นต่ำ และเป็นองค์ประกอบหลักของระบบความมั่นคงทางสังคมแห่งชาติ และ
 - (b) แสวงหาหนทางที่จะให้ความคุ้มครองในระดับสูงกว่าให้แก่ประชาชนจำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นถึงขีดความสามารถทางการเงินของประเทศสมาชิก-ภายในเวลาที่รวดเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
 - (2) ด้วยวัตถุประสงค์ดังกล่าว ประเทศสมาชิกควรเร่งสร้างและคงไว้ซึ่งระบบความมั่นคงทางสังคมที่ครอบคลุมและเพียงพอ โดยสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงนโยบายระดับชาติ และแสวงหาการเชื่อมโยงนโยบายความมั่นคงทางสังคมกับนโยบายของรัฐด้านอื่น ๆ
14. เมื่อมีการกำหนดและดำเนินงานตามกลยุทธ์การขยายความคุ้มครองทางสังคมแห่งชาติ ประเทศสมาชิกควร
- (a) กำหนดวัตถุประสงค์ให้สะท้อนถึงการจัดลำดับความสำคัญของโครงการในระดับชาติ
 - (b) ระบุถึงช่องว่างและอุปสรรคในการคุ้มครอง
 - (c) พยายามปิดช่องว่างในการคุ้มครองด้วยโครงการที่เชื่อมโยงกันอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นโครงการแบบเก็บเงินสมทบหรือแบบไม่เก็บเงินสมทบหรือทั้ง 2 แบบ รวมทั้งโดยการขยายความคุ้มครองโครงการแบบจัดเก็บเงินสมทบที่มีอยู่แก่บุคคลที่เกี่ยวข้องซึ่งมีความสามารถในการจ่ายเงินสมทบ
 - (d) สนับสนุนความมั่นคงทางสังคมด้วยนโยบายตลาดแรงงานเชิงรุก รวมทั้งการฝึกอบรมวิชาชีพหรือมาตรการอื่น ๆ ที่เหมาะสม
 - (e) กำหนดความต้องการทางการเงินและทรัพยากร กรอบเวลา ขั้นตอนในการดำเนินงาน การจัดลำดับในการดำเนินงาน เพื่อจะได้บรรลุวัตถุประสงค์
 - (f) ยกระดับการรับรู้เกี่ยวกับฐานการคุ้มครองทางสังคมและกลวิธีการขยายความคุ้มครอง จัดทำโครงการข้อมูลข่าวสารรวมทั้งการเจรจาทางสังคม
15. กลยุทธ์การขยายความมั่นคงทางสังคมควรนำมาใช้กับทั้งเศรษฐกิจในระบบและนอกระบบ ควรสนับสนุนการเติบโตของการจ้างงานในระบบ ลดความไม่เป็นทางการและควรสอดคล้องกันกับการดำเนินโครงการตามแผนพัฒนา สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมของประเทศสมาชิก
16. กลยุทธ์การขยายความคุ้มครองความมั่นคงทางสังคม ควรสนับสนุนช่วยเหลือกลุ่มผู้ด้อยโอกาส และบุคคลที่มีความจำเป็นเป็นพิเศษ
17. เมื่อมีการสร้างระบบความมั่นคงทางสังคมที่สะท้อนวัตถุประสงค์ระดับชาติ การจัดลำดับความสำคัญ และขีดความสามารถทางการเงินการคลัง ประเทศสมาชิกควรมุ่งสู่การบรรลุถึงประเภท และระดับประโยชน์ทดแทนที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฉบับที่ 102 ว่าด้วยมาตรฐานขั้นต่ำของความมั่นคงทางสังคม, 1952 ยิ่งกว่านั้นสมาชิกควรพิจารณาการรับรองอนุสัญญา หรืออนุสัญญาและข้อแนะนำความมั่นคงทางสังคมฉบับอื่นของ ILO ที่กำหนดมาตรฐานในระดับที่สูงขึ้น

18. ประเทศสมาชิกควรพิจารณารับรองอนุสัญญาฉบับที่ 102 ว่าด้วยมาตรฐานขั้นต่ำของความมั่นคงทางสังคม, 1952 ยิ่งกว่านั้น ประเทศสมาชิกควรพิจารณารับรองหรือปฏิบัติตามอนุสัญญา หรือข้อแนะว่าด้วยความมั่นคงทางสังคมที่กำหนดมาตรฐานในระดับที่สูงขึ้น

IV. การติดตามผล

19. ประเทศสมาชิกควรติดตามความก้าวหน้าในการดำเนินงานฐานความคุ้มครองทางสังคม และการบรรลุวัตถุประสงค์อื่น ๆ ของกลยุทธ์การขยายความมั่นคงทางสังคมแห่งชาติ โดยการกำหนดกลไกที่เหมาะสมในระดับชาติ รวมทั้งการมีส่วนร่วมระดับไตรภาคีของผู้แทนองค์กรนายจ้าง ลูกจ้าง องค์กรที่เกี่ยวข้อง และองค์กรที่เป็นผู้แทนของบุคคลที่เกี่ยวข้อง
20. ประเทศสมาชิกควรจัดประชุมหารือในระดับชาติ เพื่อประเมินความก้าวหน้าและอภิปรายนโยบายเพื่อการขยายความมั่นคงทางสังคมในสองมิติ คือ มิติการให้ความคุ้มครองในแนวนอน (การรับประกันความมั่นคงทางสังคมแก่ประชาชนทุกคน) และมิติการให้ความคุ้มครองในแนวดิ่ง (การส่งเสริมระดับประโยชน์ทดแทนและความกว้างขวางในการคุ้มครองภาคในระบบ)
21. เพื่อวัตถุประสงค์ในข้อ 19 ประเทศสมาชิกควรรวบรวม เรียบเรียง วิเคราะห์ และจัดพิมพ์ข้อมูลสถิติ และตัวชี้วัดด้านความมั่นคงทางสังคมอย่างเหมาะสม และจำแนกข้อมูลเพศหญิงชาย
22. ในการพัฒนาหรือทบทวนแนวคิด คำจำกัดความและวิธีการที่นำมาใช้ในการจัดทำข้อมูล สถิติ และตัวชี้วัดด้านความมั่นคงทางสังคม ประเทศสมาชิกควรพิจารณาคำแนะนำที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจัดทำโดยองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมติที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสถิติด้านความมั่นคงทางสังคมที่รับรองในการประชุมนักสถิติแรงงานระหว่างประเทศครั้งที่ 9 ของ ILO
23. ประเทศสมาชิกควรกำหนดกรอบงานทางกฎหมาย เพื่อคุ้มครองป้องกันข้อมูลส่วนตัวของแต่ละบุคคลที่มีอยู่ในระบบข้อมูลความมั่นคงทางสังคม
- 24.
- (1) ประเทศสมาชิกจะได้รับการส่งเสริมให้แลกเปลี่ยนข้อมูล ประสบการณ์ และความเชี่ยวชาญด้านกลยุทธ์ของความมั่นคงทางสังคม นโยบาย และข้อปฏิบัติระหว่างประเทศสมาชิกด้วยกัน และองค์การแรงงานระหว่างประเทศ
 - (2) ในการดำเนินงานตามข้อแนะนี้ ประเทศสมาชิกอาจขอความช่วยเหลือทางวิชาการจากองค์การแรงงานระหว่างประเทศ และองค์กรระหว่างประเทศอื่น ๆ เกี่ยวกับบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง
